

man foreløbig ikke vilde bevilge Forhøielse af de Understøttelser, der allerede ere tilbedte, men desuagtet indstiller man to Skoler til Forhøielse, saa at det Principmæssige deri ikke er mig ganske klart. Naar der dernæst er Tale om nogle nye Skoler, siges der, at der kun er 3 af disse, nemlig Hals, Waalse og Skanderborg, der opfylde Betingelserne for at faae Statsunderstøttelse, og derfor bevilger man til dem den begjærede Understøttelse. Jeg kan ikke se rettere, end at flere andre Skoler, saaledes navnlig ogsaa den i Korsør, opfylde disse Betingelser i Principet, som der er Tale om. Naar man vil efterse de Oplysninger, som ere opstillede stematisk i Anmærkningerne til Finantslovsforlaget (Tillæg A. Sp. 747—50), vil man se, at der er ingen Forskjel mellem Skolen i Korsør og de andre Skoler, som der er tilstaaet Bidrag, ja, naar der er nogen Forskjel, er det nærmest i Faveur af Korsør, og foretager man Sammenligning med Skanderborg, som der er Spørgsmaal om at give samme Understøttelse, som man vil nægte Korsør Skole, ser jeg ikke, at nogen af dem har Fortrin for den anden. Thi naar det er fremhøvet af den ærede Ordfører, at Korsør ligger ved Jernbanen og ikke ligger langt fra Slagelse, saa ligger Skanderborg jo ogsaa nærved Jernbanen og ikke langt fra Aarhus eller Horsens. Jeg har, som sagt, ikke kunnet opdage de Principer, der her have været de ledende. Naar den ærede Ordfører med Henhyn til Vædringsforslaget under Nr. 143, der gaar ud paa at nægte 2,000 Kr. til Ombygning af et Hegnsmandshus i Nordstoven ved Sorø, udtalte, at man for Tiden kun kunde gaa til saadanne Bevillinger, naar de vare paatrængende nødvendige, veed jeg egentlig ikke, hvad der skal være tilstede, for at den ærede Ordfører og det ærede Flertal skulle anse en Bygningsforbedring for paatrængende, thi det ophyes i Anmærkningerne til Finantslovsforlaget om dette Hus, at det er i en yderst slet Forfatning og efter Vægens Udsagn Hovedårsagen til den idelige Sygelighed, som hjem søger Brugeren og hans Familie. Det forekommer mig, at naar dette ikke er en paatrængende Grund til at lade Huset ombygge, vil man vanskelig nogenstunde finde det paatrængende, før det styrter ned over Beboernes Hoveder. Den lange Række Vædringer vedrørende Kunstakademiet skal jeg ikke komme nærmere ind paa i det Enkelte. Det er jo tilstrækkelig oplyst under Debatten i Torsdags, at det ikke saa meget er de enkelte Forslag, der finde Misbilligelse fra Flertallets Side, som den Holdning, den høitæredede Minister i det Hele har indtaget overfor Kunstakademiet saavel som overfor den

mindre Skole, der var Gjenstand for udførlig Omtale forleden. Jeg kan ikke Andet end give den høitæredede Minister Ret i, at det er meget uheldigt, at man netop fra den Side, som paastaar, at Kunstakademiet ikke gjør Skyldst, ikke vil give de Bevillinger, der ere en Betingelse for, at det paa sit Omraade skal kunne virke saa fylldigt og gunstigt som muligt, og naar den ærede Ordfører sidst synes at antyde, at Ministeren havde en altfor vidt dreven Frygt for den Konkurrence, som den omtalte Skole skalde berede Akademiet, tror jeg, at man paa den anden Side omvendt kan sige, at det ærede Flertal synes at have en for vidtgaaende Tiltro til, hvad der kan udrettes ved den Skole, med al Anerkjendelse af den Dydighed, hvormed den ledes. I det Hele kan jeg ikke Andet end udtale en Beflagelse over den Holdning, som det ærede Flertal indtager overfor Kunsten. Derfor det virkelig er lykkes at bibringe Kunstnerne den Forestilling, at Kunsten i dette Thing har sin Mæcenas og Beskytter, skal jeg love den ærede Ordfører, at dette Renommé er billig kjøbt, thi ganske vist lader han det ikke mangle paa Anerkjendelse af Kunstens Betydning i sine Udtalelser og fremhæver den som et væsentligt Moment i den hele Kultur, hvorved Danmark skal indtage sin høie Plads i Staternes Række, men naar det gjælder om at hde de pekuniære Midler til denne Sags Fremme, ser man paa ethvert Punkt kun Nægtelser. Man nægter, som nys berørt, en lille Bevilling, der kræves til en Konkurrence paa Figurmaleriets Omraade; man nægter Bidrag til at lade Danmark tage Del i en Kunstudstilling paa fremmede Sted osv. Jeg for mit Vedkommende tror, at den væsentlige Betydning af en saadan Deltagelse i fremmede Udstillinger næppe skal søges i, at Ublandet derigjennem skalde faae saa høi Grad af Beundring for vor Kunsts Standpunkt, men snarere skal søges deri, at vore Kunstnere skulle faae Leilighed til at se, hvilken Plads vor Kunst indtager i Verden, og derved faae Die for, hvilke Mangler der ere at rette, Mangler, som let komme til at flæbe ved en Kunstskole, der er knyttet til et saa lille Land. Jeg vil haabe, at den Forhandling, der fandt Sted i Torsdags, og som synes at tyde paa, at den ærede Ordfører og den høitæredede Minister kom hiansden noget nærmere i gjenfædig Forstaaelse, maatte føre til, at man ikke vedblivende vil paa Akademiets Konto nægte de mange Beløb, som hvert for sig ganske vist ere ubetydelige, men dog tilfammen tagne ikke have saa ringe Betydning for Akademiets Udvikling og Fremtid.